

www.e-rara.ch

Loukianou hapanta

Lucianus

Basileae, [1619]

Universitätsbibliothek Basel

Shelf Mark: Bc VI 155-158

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-28568>

Pros ton eiponta, Promētheus ei en logois = Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟ'Ν. C O N T R A E Υ Μ
 τε, *Προμηθεύς ἔειπεν* *qui dixerat, Prometheus*
 λόγῳ. *es in verbis.*

Iacobo Micyllo interprete.

A R G V M E N T V M.

Apologia quædam est cōtra eum à quo Prometheus in verbis appellatus fuerat, qua quantū hāc collationem in se admittat, & quantū nō, cū acerba quadā regectione respondet. Ut aut in superiore narratione somnij, generis, educationis, ac studiorum suorum rationes exposuit: ita hīc videtur diuisionē & dicendi genus suū, quale, & ad quod exemplū comparatū esset, indicare voluisse: nempe quod ad materiam & res attinet, comædiam: qđ aut ad cōpositionem & ipsam orationis figurā spectat, dialogos, quales scilicet Platonis sunt, sese imitari,

Ο Υἱὲρ Προμηθεῖα με
 εἶναι φής; ἢ μὴ λα-
 τὰ τῶ, ὥς αἶσαι, ὡς
 πολλῶν λαμοὶ τῶν ἔργων ὄν-
 των, γνωρίζω τὴν ἀκρόν, καὶ
 φημί ὅμοιοι εἶναι αὐτῷ. ἐστὶ
 ἀναινόμεαι πολλοπλάσιον ἀκρό-
 ειρ, ἢ καὶ φανώτερον ἐμοὶ ὁ
 πολλός, οἷον ἐκ τριόδου βαρβα-
 ρός τις παραμικρόν. ἢ δ' ὑ-
 περβαίνων τὸς λόγους ὡς δὴ
 θεῶν ὑμνητὰς ὄντας ἡ σοφώ-
 τατον τῶν τιτάνων φημί
 εἶναι αὐτῷ, ὅρα μῦθις ἀρῶν εἶναι
 φῆ.

Prometheus igitur me
 esse aisei quidē e ara-
 tione, ô optime, quasi
 & mea^b opera lutea sint, a-
 gnosco collationē, ac fateor
 me similē illi esse, neq; recu-
 soluti figulus etiā ipse dici:
 tametsi^c lutū mihi vilius sit,
 quale scilicet ex triujs col-
 ligitur, cænū propemodum,
 ac sæculentiū quoddā. Quod
 si verò adeò extollens ora-
 tionem meam, perinde ut
 artificiosam & fabrefa-
 ctam, doctissimi illius Tita-
 nū nomine, eam cohonestas & laudas: vide ne quis ironiam
 dixerit,

φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν ἀτ-
 τικόν, προσεῖναι ὡς ἱππεί-
 σθ. ἢ πόθεν ἦρ' ἐν μήχα-
 νορ τὸν; τίς δ' ἢ περὶ τῆς
 σοφίας καὶ προμήθεα ἐν τοῖς
 γράμμασιν; ὥς ἔμοιγε ἰ-
 κανόν, ἢ μὴ πάνυ σοι γίνε-
 ῖσθαι, μὴ δὲ κομιδῇ ἄ-
 ξια τῷ λαυκάσθ. καὶ τοι
 πόσῳ δικαιότερον ὑμῶς
 ἄν ἀκρίβοιτε ὡς Προμη-
 θεῖ, ὅπρ' οἱ ἐν δίκαις ἐνδο-
 πιμάτι, ξυὼ ἀληθείᾳ ποιεῖ-
 σθαι τοὺς ἀνθρώπους; ζῶντα
 οὖν, ὥς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-
 ψυχα ὑμῶν τὰ ἔργα. καὶ
 νῦν δὲ, καὶ τὸ θερμόν αὖτε
 τῶν ἐστὶ διαπυρρον. καὶ τῷ-
 ὧ ἐκ τῷ Προμηθεῖος ἄν
 ἦν πλὴν ἢ μὴ διαμάχοι-
 τε, ὅτι μηδ' ἐκ πολλῶν πλάτ-
 τετε, ἀλλὰ χρῆσα ὑμῶν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλοσμά-
 τα. ὑμεῖς δ', οἱ ἐς τὰ πλε-
 θη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύ-
 τας τῶν ἀκροάσεων ἐ-
 παγγέλλοντες, ἔδωκα ἄτ-
 τα ἐπιδακνύμετα. καὶ τὸ

dixerit, & quasi quandam
 d Atticam subsannationem
 subesse huic laudi aut, unde
 enim adeo fabrefactum est
 quod ego facio? Quæ ve-
 rò ista nimia & Promethea
 sapientia in scriptis meis?
 Nam mihi certe illud satis
 fuerit, si non omnino terre-
 na atq; fictilia tibi videan-
 tur, aut digna adeo Cau-
 caso. At verò quanto ius-
 tius vos compari Prome-
 theo poteratis, quicumque
 in iudicijs & causis agen-
 dis celebres estis, cum veri-
 tate certamen instituentes?
 Viua enim reuera atque a-
 nimata vobis operasunt, &
 per Iouem etiam calor
 illorum ignitus est. Quod
 ipsum quoque ex Prome-
 thei rebus sumptum vide-
 ri possit, nisi si sic decida-
 tis hic, quòd minimè ex lu-
 to fingatis vos, sed quòd
 aurea vobis plerisque fig-
 menta sua sint: nos autem
 qui ad vulgus prodimus, atq;

ibi tales nostras auscultationes iactamus, nihil aliud quàm
 simulachra quædam rerum spectanda exhibemus. Et in

μὲν ὅλον ἐν πηλῷ, καθά=
περ ἔφην μικρόν ἐμπροσθεν, ἢ
πλάσσει καθὰ τὰ αὐτὰ τοῖς νο=
σοπλάθοις τὰ δὲ ἄλλα ὅτι λί=
θησις ὁμοία πρόσκειται, ὅτι
ψυχῆς δ' αἰγμάτι, ἀλλὰ, τέρ=
ψις ἅπλως, καὶ παύσει τὸ πρᾶ=
γμα, ὡς τὰ μὲν ἐνθυμῆσθαι ἔ=
παισι, μὴ ἄρα ὅτι μὲν Προ=
μηθεὶς λέγοις ἐν, ὡς ὁ λαμ=
νὸς τὸν Κλέωνα φησιν. οἶδ' αὖ
περὶ αὐτῷ.

Κλέων Προμηθεὺς δὲ μὲ=
τὰ τὰ πρᾶγμα. καὶ αὐτοὶ δὲ
ἀθλῶται τὸς χυτρεὰς καὶ ἵπνο=
ποιὺς, καὶ πάντας ὁδοὺς πηλῶ=
ροι. Προμηθεὺς ἀπικέλευν,
ἐπισκώπουσις ἐς τὴν πηλὸν, καὶ
πλὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τὸ σκῶμα
ὀπλίσιν. καὶ ἔτι τοῖς βέ=
λειται ἐν ὁ Προμηθεὺς, πα=
ν ἐνδύχως ἀπ' ἐκτόξονται.
καὶ ἐς πλὴν ἀπικλὺν φριμ=
τῆς τῶν σκωμμάτων. ἵπν=
καὶ ἐνδρῦστα ἡμῖν τὰ ἔργα,
ὡς περὶ κείνοισι τὰ χυτρίδια, καὶ
μικρόν

summa, circa lutum qui=
dem, quemadmodum pau=
lò antè dixi, ipsa hæc fi=
gulina versatur, perinde
ut & aliorum figulorum:
præterea autem neque mo=
tus similis inest, neque ani=
mæ seu vitæ aliqua signifi=
catio, sed delectatio quæ=
dam inanis, & quasi qui=
dam lusus totum illud ne=
gocium est. Ut interim e=
tiam cogitare incipiam, num=
ita me Prometheus dice=
te volueris, ut Comicus
ille Cleonem: nosse siqui=
dem. Cleon, inquit, Pro=
metheus ille & post nego=
cia est. Cæterum etiam ipsi
Athenienses^h figulos olla=
rum & furnorum construa=
tores, & quicumque cir=
ca lutum versantur, Prom=
etheos vocabant olim: allu=
dentes ad lutum, opinor,
& ad illam quæ fit in i=
gne, vasorum assaturam.

Quòd si etiam hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admo=
dum directè ac certò iaculatus es, & omnino secundum
Atticam illam mordendi acerbiteratem dixisti: quoniam &
nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulæ: &
modicum,

μικρόν τις λίθον ἱμβαλὼν,
 σωτρίψαν ἅπαντα καὶ ὅτι
 φάη τις παραμυθῆσθαι,
 ἢ ταῦτα εἰκόσαι ὅτι Προ-
 μηθεῖ, ἀλλὰ τὸ λευκογρόν
 τὸ ἐπαινών, καὶ μὴ πρὸς τι
 ἄλλο ἀρχέτυπον μιμή-
 μιστον. ὥσπερ ἱκῆν ἔκ ὄν-
 των ἀνθρώπων, τίως ἐννοῶ-
 σαι αὐτὸς ἀνέπλασε, ὅτι αὐτὰ
 ἴσα μορφώσας, καὶ διακοσ-
 μήσας, ὡς ὠκίνη τάτε ἦν,
 καὶ ὀφθῆναι χάριεν. καὶ
 τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐ-
 τὸς ἦν. σωτηράς τε δὲ ὅτι
 καὶ ἡ Αθλῶα, ἐμπνέουσα
 τὸν πηλόν, καὶ ἐμψυχαποιοῦ-
 σα ἦν τὰ πλάσματα. ὁ μὲν
 ταῦτα ἄνθρωποι, πρὸς τι τὸ
 εὐφυνότατον ἐξ ἡγρόμεν ὅτι
 ἀρνημῆτον. καὶ ἴσως οὐτὶ
 ὁ νοῦς ἦν ὅτι πελεγμένη.
 ἡμοὶ δὲ ὁ πολὺν ἱκανόν,
 ἡ λευκοποιῆν δοκοῖν, μὴ
 δὲ ἔχοι τις λίαν ἀρχαί-
 ον τι ὅτι πλάσματι,
 ὅτι ὅτι ἀπόγονόν ὅτι, ἀλλὰ

modicum quispiam lapillum
 injiciens, facile contriuerit
 omnia. Atqui dixerit aliquis
 consolando nos, nequa-
 quam ista assimilasse Pro-
 metheo, sed nouitatem hanc,
 ὅτι ea quæ nullo alio exem-
 plo facta, aut ad imitatio-
 nem comparata sunt, lauda-
 re voluisse te : quemadmo-
 dum ὅτι ille nondum existi-
 tibus hominibus excogita-
 tos, atque de nouo inuen-
 tos illos tum finxit, talibus
 animalibus effigiatis ὅτι ex-
 ornatis, quæ ὅτι moueren-
 tur facili, ὅτι aspectu gra-
 tiosa forent. ὅτι in summa,
 architectus ipse erat : sed
 cooperabatur tamen etiam
 Minerva illi, quæ ὅτι lu-
 tum inspirabat, ὅτι figmen-
 ta illa animata reddebat.
 Talia quidem ille aliquis
 dicere posset, atque ita in
 meliorem partem dictum
 istud exponere. Et fortassis
 hæc sententia etiā dicti fuit.

Sed mihi non ita satis est, si videar noua fingere : quoniā neque
 vetustius aliquid dicere quisquā poterit eo figmento, ad cuius
 imitationem ac formā hoc deductū ὅτι quasi progemitum est.

Sed

ἂν ἂ μὴ καὶ χαίροντα φαί-
 νοιτο, ἀσχωροῦμαι ἄν, ἢ
 ἰδοί, ἐπ' αὐτῷ. καὶ ξυμπα-
 τίσας ἄν ἀφανίσαιμι, ἔδ'
 ἄν ὀφειλίσαιμι αὐτό. παρὰ
 γὰρ ἐμοὶ ἡ καὶνότης, μὴ ἔ-
 χι σωτῆριφθαι ἀμορφον
 ὄν. καὶ εἴ γε μὴ ἔτω φρονοίω,
 ἀξιῶ ἄν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκ-
 καάδικα γυπῶν κερταῖα, ὅ-
 σιωπῆς ὡς πολὺν ἀμορφότε-
 ρα τὰ μετὰ τὸ ξένον αὐτὰ
 ποιηθέντα. Προλεμῶσι οὖν
 ὁ Δάγος δύο καὶνὰ ἐς ἀγυ-
 πτον ἄγων, ἡμίχλόν τε βακ-
 τριανὴν παμμίλανον, καὶ
 δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ
 μὲν ἡμίτομον αὐτῷ ἀκείδῳ
 μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἑτερόν ἐς
 πρὸς ὀλὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ
 μεμεισμεγρόν, ἐς τὸ διαπρον-
 σμαχάων τὸς ἀγυπτίους,
 ἐπιδέκνυντο αὐτοῖς ἀπὸ τῆς
 πολλῆς θιάμας, καὶ τὸ τελευ-
 τῶν καὶ τῶν τῶν ἡμίχλόν τε
 καὶ τῆς ἡμίχλόν τε ἀνθρώπου, καὶ
 ὥς τοι ἐκπλήξαι τοὺς θιάματι.

οἱ δ'

illis cū alia multa spectacula, tum inter postrema, hæc quoq̃ :
 camelum videlicet, & semialbum hominem, putauitq̃ se ma-
 gnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse.

At illi

Sed tamen nisi & gratiam
 quandam atque venustatem
 præ se ferat, puderet me sa-
 nè (sat scias) illius, & con-
 culcando abolere cuperem.
 Neque enim illi eò profue-
 rit apud me nouitas hæc,
 quò minus conteratur, si de-
 forme existat. Et si quidem
 non ita sentiam, dignus mi-
 hi videor qui à sedecim vul-
 turibus attondear: vi qui non
 intelligā quòd multo defor-
 miora ea sunt, quæ hoc ipsum
 quòd sunt, cum peregrinitate
 quadam coniunctum habent.
 Ptolemæus igitur Labi fi-
 lius, cū aliquando duas res
 nouas in Aegyptum addu-
 xisset, camelum videlicet
 Bastrinam totam nigram,
 & hominem bicolorem, cu-
 ius altera pars planè nig-
 ra, altera autem excellenter
 candida erat, per totum cor-
 pus æqualiter distincta at-
 que diuisa: congregatis in
 theatrum Aegyptiis, exhibuit

οἱ δὲ πρὸς μὲν τὴν λέανηλον
 ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγη δὲ ἔ-
 σθη ἡ ἀνάθορόντες· καὶ τοὶ
 χυρῶ παρὰ ἐκπύου, καὶ
 ἀλυσγίδι ἐπὶ ἐρωῶ, καὶ ὁ χαλι-
 νὸς τὴν λιθοκόμητον, Δαρεί-
 ον δὲ, καὶ Καμβύση, καὶ Κύρη αὐ-
 τὴν ἐκμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρω-
 πον οἱ μὲν ποιοῖ ἐλέων· οἱ
 δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι, ἐμυσ-
 σάμενοι. ὥς δὲ ὁ Πτολεμαῖος
 εἰπὼν ὅτι ἐκ ἐνδοκιμίας ἐπὶ αὐ-
 τοῖς, δὲ θάυμαστοι ἐπὶ τῶν αὐ-
 γυπτιῶν ἡ κακότης, ἀπὸ πρὸς
 αὐτοῖς τὸ ἐνυθμον, καὶ τὸ ἐν-
 μορφὸν ἐκείνουσι, μετέπαυσεν
 αὐτὰ, καὶ τὸν ἄνθρωπον
 ἐκίετι εἰς τιμῆς ἡγῆν, ὡς
 πρὸς τὸ. ἀπὸ ἡ μὲν λέανηλον,
 ἀπὸ θαντὴν ἀμύλησιν. καὶ ἄν-
 θρωπον δὲ τὸν διπλὸν Θεσπιδι
 τὴν ἀνλητὴν ἐρωῶ, καλῶς
 αὐλίσαντι παρὰ τὸ πόρον. Δι-
 δοικαὶ δὲ, μὴ καὶ τὸ μὲν λέανη-
 λον ἐν αὐγυπτιοῖς ἢ οἱ δὲ ἄν-
 θρωποι, καὶ χαλινὸν ἐπὶ αὐτοῖς
 θαυμάσει, καὶ τὴν ἀλυσγίδα.

ἐπὶ

At illi ad cameli quidem eōs
 spectum perterriti sunt : et
 parum absuit quin exilien-
 tes profugissent. quanquam
 tota ea auro exornata, ac
 purpura instrata erat : frenū
 autem etiam gemmis compa-
 ctum habebat, ex Darij alicu-
 ius, aut Cambysis, aut etiam
 ipsius Cyri thesauris deprom-
 ptum. Ad hominis autem in-
 tuitum plerique ridebant : alij
 autem etiam ut monstrum a-
 liquod ipsum auersabantur.
 Quare Ptolemaus intelli-
 gens se illis non adeo laudem
 conciliasse sibi, neque nouita-
 tem apud Aegyptios in admi-
 ratione esse, sed prae ipsa quod
 concinnum atque compositū,
 iustaque forma praeditum fo-
 ret, probari : transtulit illos
 inde, hominemque non amplius
 eodem horrore habuit, quā
 antea. Ac camelus quidem ne-
 glecta atque relicta tum, mor-
 tua est : hominem autem illū
 duplicem Thespidi cuidā tīa-
 bicini, cum ad pocula bene cecinisset, dono dedit. Porro ve-
 reor, ne et mea, i camelus in Aegypto, sint : homines
 autem, adhuc frenum illius et purpuram admirentur :
 quoniam

ἐπὶ δὲ ἔδδ τὸ ἐκ δυοῖν ὧν
 ἑκατέρῳ συγκαῖσαι, ὁμο-
 γη καὶ ἑωμοφείας, ἔδδ τῶ-
 το ἀπόχρη ἂς ἑυμορφίαν, ἢ
 μὴ καὶ ἢ μίξις ἑναρμόνισ-
 καὶ κατὰ τὸ σὺμμετρον γί-
 γνοιτο. ἔσι γοῦν ἐκ δυοῦ ἑα-
 λῶν, ἀπόκοτον τὴν ξυ-
 σῆκλω εἶν, οἷον ἑκένδ τὸ πρ-
 κερότατον, ὃ ἱπποκρίτου-
 ρ. ὃ γὰρ ἄν φαίης ἐπὶ ῥα-
 σὴν τι ἴσον τῷ γινώσκειν,
 ἀλλὰ καὶ ὑβρισκότατον, ἢ
 καὶ πτωχὸν ὧς ἴσον ἴ-
 ποισι, ἐπιδεικνύμενοι τὰς
 παροιμίας καὶ σφαγὰς αὐ-
 τῶν. τί δὲ ὅχι καὶ ἑμπα-
 λην γινώσκειν ἄν ὑμορφόν τι
 ἐκ δυοῖν ὧν ἑκτέρῳ ξυτε-
 θέν, ὥσπερ ἐς οἶνον καὶ μέλι-
 τ. τὸ ξυαμφοτέρῳ ἢ ἑτέρῳ
 φημι ἔγωγε, ὃ μὲν περὶ γέ-
 ῥε μῶν ἔχω ὁρτάνεσθαι, ὡς
 ὧν ὄντων. ἀλλὰ δὲ ὁμο-
 μὴ τὸ ἑκατέρῳ ἑαῖν, ἢ μί-
 ξις συνεισφέρει. ὃ πῶν
 γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἄρ-
 χῆς ἴω, ὃ διάλογ. καὶ ἢ
 ἑωμοφ-

quoniam neque illud ex duobus
 optimis compositum Dia-
 logo videlicet, & Comæ-
 dia, per se ipsum satis valet
 ad formam & elegantiam, nisi
 & compositio inter se con-
 sentiens, iustaque proportionem
 temperata fuerit. Licet quippe
 ex duobus pulchris com-
 positionem alienam, atque
 peregrinam fieri: quale illud
 vulgatissimum est^k Hip-
 pocentauri. Non enim faci-
 le dixeris, amabile aliquod
 animal esse hoc, sed potius
 contumeliosissimum: si modo
 convenit pictoribus crede-
 re, exhibentibus temulentiam
 & cædes illorum. Quid era-
 go? annon rursum quoque be-
 ne formatum ac pulchrum ali-
 quid ex duobus optimis com-
 positum fieri potest? Vt ex vi-
 no & melle commissum &
 temperatum, suavisimum equi-
 dem aio esse. Quanquam de
 meis compositionibus hoc con-
 tendere non ausim, quod ipsæ
 quoque tales sint: sed metuo ne

utriusque pulchritudinem ipsa temperatura corruerit. Neque enim
 omnino consuevit inter se, atque affinia, ab initio Dialogus &
 Comædia

ὡμοφ δία. ἄγε δ' ὦ οἴκοι, καὶ
 λαθ' ἰαυτὸν νῦν Δία ἐν τοῖς
 περιπατοῖς μετ' ὀλίγων τὰς
 ἀσπριὰς ποιεῖν. ἢ δὲ παρα-
 δῶσα τῷ Διονυσίῳ ἑαυτὴν,
 θιάτρῳ ὁμίλῃ, καὶ ξυνέποιε,
 καὶ ἐγχεῖν ποιεῖ, καὶ ἐπέσκω-
 πτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε
 πρὸς αὐτὸν, ἐνίοτε καὶ τὸ ὀ-
 κνον ἀναπαύοις μέτροις ἐπη-
 γαμύνη τὰ ποικίλα, τὸς τῷ
 ἀσπρίῳ ἐταίρους ἐχθράς,
 φροντιστάς, καὶ μετρωλίσχας,
 καὶ τὰ τοιαῦτα πεσοιοῦντα
 &c. καὶ μίαν ταύτην περὶ λου-
 σιν ἐκποιεῖν ἐκένους ἐπισκώ-
 πτην, καὶ τῷ Διονυσίῳ κλυ-
 ἐουσιν εἶαν κατὰ χεῖρ αὐτῶν,
 ἔργῳ μὲν ἀντιπαύοντα δια-
 κινύσας, καὶ νεφέλαις ξυνόον-
 τας: ἄρτι δὲ ψυχῶν πηδύ-
 ματα ἀσμετρήτως, ὥς δὲ
 θύει τὰ αἶετα πελοπονημένους.
 ὁ δὲ διὰ τοῦ &c. σεμνοτάτας ἐ-
 ποιεῖ τὰς σωσείας φύσεως
 τῆς πύρι, καὶ ἀριτῆς φιλοσοφῶν,
 ὥς

Comœdia suere. Siquidem
 ille domi & secum ipse, me-
 hercle, in ambulacris cū pau-
 cis quibusdam disputationes
 suas habebat: Comœdia autē
 tradens se totam Dionysio, in
 theatro cōuersabatur, simulq;
 ludebat, & ridicula erat:
 gaudebat salibus & dicacia
 tate, & cū numerositate qua-
 dam ad certamen & palmam
 veniebat. Interdum etiā ana-
 pasticis versibus prorsum in
 sublime euecta, dialogi seu
 elatores ac socios ut pluri-
 mum irridebat ac subsanna-
 bat, curarum exercitores, ac
 vanos sublimium rerum di-
 sceptatores, & id genus alia
 vocitando. Quin & vnā
 hanc adeundi viam habebat,
 sugillando illos, & Dionysi-
 acam istam libertatem in
 ipsos effundendo, nunc in
 aëre ambulantes, & cum
 nubibus congregientes il-
 los exhibens, nunc publi-

cum saltus metientes fingens, ut qui scilicet de aëreis & subli-
 mibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogos au-
 tem contrā maximè graues ac venerabiles disputationes ha-
 bebat, cum de natura rerum, tum de virtute philosophorum:

ita ut

ὥς τὸ τῶν μουσικῶν τῶ δὲ δις
 ὁ πασῶν ἐν τῷ ἁρμονίαν
 ὅτ' τὸ ὀξύτατος τὸ βαρυτά-
 τον. καὶ ὁμῶς τοῦ ἡμισόφων ἡ-
 μῆς τὰ ὅτως ἔχοντά περὶ ἀλ-
 ληλα ξυνομιᾶν, καὶ ξυνομι-
 ῶσαι, ὅ πάντες παρόντες, ὅ-
 ὅτι ὑμᾶς ἀνὰ λόγον τῷ
 λειωνίαν. Διότι τοῖσι μὴ
 αὐτοῖς ὁμοίον τι ὡς περὶ μῆ-
 ὡς ὡς περὶ ποιητὸς φάνωμαι, τὸ
 ὅλν ὡς ἄρ' ἔστι ἐκαστὸς ἀμύξας,
 καὶ δι' αὐτὸ διελκὼ ὑπόσχω-
 μάσθον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοῖς
 το φανώσω ἐξαπατῶν ἵσως τὸς
 ἀκούσας, καὶ ὅσα παραθεῖς
 αὐτοῖς ἐκαστὸν μῦθον τῇ τιμι-
 ᾷ, γίνωσκ' ὡς μὴ δὲ ὑπο-
 μνήσῃ φημι, ὅτι τὸ πᾶς
 ἐκαστὸς καὶ ὁ καὶ ἐκαστὸς ὁ
 θεὸς, ἀπαρτὶ τῶ μόνον ἐν ἅρ-
 ᾳ τοῖς ἐν ἑαυτοῖς τοῖς ἡμετέροις.
 ἢ παρὰ τῷ ἅρ' ἐκαστὸς
 μῦθον, ὅ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε
 τοῖς τὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ
 πρὸς τὸν θεόν καὶ αὐτὸς συντι-
 θεῖς, πᾶσι δὲ τὸ τί ἅρ' ὡς
 οἰοῖται;

ita ut Musicorum illud in dis
 ὁ πασῶν, hoc est, bis per
 omnes chordas siue distan-
 tias tonorum, nempe à sum-
 mo atq; acutissimo ad imum
 atq; grauiissimum usq;, inter
 eos disconueniret. Et tamen
 ausi fuimus nos, hac ita sese
 habentia, inter sese coniun-
 gere, & quasi conciliare, eaq;
 mutuo coaptare, quæ neque
 omnino obsequuntur, neque
 facile communionem & so-
 cietatem aliquam sustinent.
 Vereor itaq; ne denuò simile
 aliquid Prometheo isti tuo
 fecisse videar, ut qui scæmi-
 ninum cum masculino com-
 miscuerim, & ob id ipsum
 nunc reus agar. Imò etiam ne
 quid aliud tale videar, de-
 cepisse fortasse auditores,
 atque ossa apposuisse ipsis
 pinguedine obducta ac te-
 sta, risum scilicet Comicum
 sub philosophica grauitate.
 Hoc enim furti fuerat. Absit
 hoc vnū modò, ut ne in nos
 stris inesse dici possit. Aut vnde enim furaremur tale aliquid?
 nisi verò quispiā nos lateat, qui eiusmodi o pinuum incuruato-
 res & hircoceruos & ipse composuerit. Veruntamen quid fa-
 cerem?

δοιμι; ἐμμενέτορ ὅρ οἷς ἄ-
παξ πεπλούμην ἐπὶ τό γε
μεταβολούμεθα, ἐπιμη-
θείας ἔργον, ὃ πε-
μμεθείας ἐστὶ.

cerem? Persistendum enim
est in ijs quæ semel cæperis,
quandoquidē mutare con-
siliū, Epimethei opus, non
Promethei est.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a Prometheum igitur.] Operis sui formulam quandam
ac filium describit Lucianus, caustidicos subinde taxans, qui li-
bros à se conscriptos, eo quod à strepitu forensi erant semoti, de-
inde etiam ex Dialogo concinnati, & Comœdia, quæ inter se
longè diuersa sunt, irridebant. Promethia subinde Lucianum
per contumeliā appellantes, hoc est, πηλοπάτην, aut pla-
stem, siue figulum. Fuit autem Prometheus, quemadmodum de
eo fabulantur, Iapeti ex Titano geniti filius. hic cum Ioni duos
tauros immolasset, carnes amborum sub vno bouis tergore oc-
culuit, ossa sub altero. Iupiter tradita sibi optione, ossa elegit.
Itaque comperta fraude indignatus, ignem mortalibus abstu-
lit. Prometheus rursus illum è caelo furtim in ferula surripuit,
quo etiam de terræ luto effictum à se hominem animauit. Iupi-
ter re comperta Mercurio iussit, vt Prometheus Caucaso Scy-
thiæ monti carenis ferreis alligaret, adhibita ad pectus eius a-
quila & vulturibus, qui epate illius pascerentur. αἰεθὺς
autem Græcis eum significat, cui prius quàm rem aggredia-
tur, suppetit consiliū ἐπιμηθείας, cui re peracta, tum domum
consiliū in mentem venit. De his duobus fratribus plura He-
siodus in libro cui titulus, Opera & dies: & Lucianus in Dia-
logo Iouis & Promethei: b Et mea opera lutea.] Id est, con-
tempta, nulliusque precij. Quicquid autem vile, κεραμικὸν
siue κεράμειον dicunt Græci. Nos lutæum, interdum ipsum lu-
tum. c Lutum mihi, &c.] Lutum extrinxijs (Micyllus
βαρερε, non βαρερε legi, quæ lectio sola Erasmo proba-
tur, propterea quod hic de luto fit mentio, non de barbaro quo-
piam. Plat. lib. de Rep. γ. τὸ ὅτι ἐν βαρερε βαρερε πᾶσι τι.

i ac reuera in cœno quopiam barbarico. Loquitur de anima de-
mersa ignorantia tenebris. d Atticam subfannationem.]
sive nasum Atticum. Plinius lib 11. cap. 32. docet, à sue æta-
tis hominibus nasum subdole irrisioni fuisse dicatum. Unde nas-
suti vocantur, qui doctè norint alios irridere. Et Græcis *μνη-
εἶς*, *αὐτὸν μνηεῖς*, id est, irridere, vicissim irrid. re, *ἀπὸ τῆς
μνηεῖς*, id est, naso. Cass. ad Ciceronem lib. Epist. fam. 19.
Quosque *ἐπιβιδυλῶ* aut scommatico dictorio læseris, velint
rusticè gladio *ἀντιμνηεῖς*, id est, vicissim naso suspendere.

e Aurea figmenta.] Quod eximium videri volumus, au-
reum dicimus, Cicer. Academic. quæst. libr. 2. de libello lo-
quens, quem Crantor scripsit de luctu. Est enim, inquit, non
magnus, verum aureolus, &c. id est, egregius. f Et alio-
rum figulorum.] quemadmodum qui vocantur *ὑποπλά-
στοι*, qui puppas nescio quas pueriles, & id genus imagunculas
quorumcunque anima uim ex luto parte plurima, & ex alia
interim materia fingant, &c. g Post negocia] Rebus
peractis, quique serò, nec nisi confecto negotio lapit. Ex Comico
quopiam curat hunc versiculum dictum in Cleonem. h Fi-
gulos ollarum.] *χυτράς ἐκ ποταμῶν καὶ πηλῶν*. i Ca-
melus in Aegypto.] Id est, meticulosa vel planè ridicula.
Alagū vicerfert, quod nauum est ex hac historia Aegyptia.

k Hippocentauri.] Ex homine & equo sunt conflati, &
propterea *ὁυπόκως* ab Isocrate appellantur. Compositio diuer-
sa & varia, hippocentaurus vocatur. l Ridicula.] Comæ-
dia enim finis non ferè alius erat Græcis, quàm lætitia & hi-
laritas. Quod adeo verum est, ut in libris observatum sit: & te-
stis in Nebulis Aristophanes est, interpretis item accedente
calculo, risus gratia plerumque scortea pudenda graphicè ex-
pressa, & id genus alia non pauca produci consueuisse, adeò ut
comicum risum prouerbij vice Lucianus hic usurparit. m Dis-
αἰσῶν.] Prouerbiū à Musicis mutuo sumptum, quò
maximum discrimen, & longissimum interuallum signifi-
catur. Vide Erasmi Chiliadas. Hoc usus est Lucianus in libro
de Conscribenda historia, & in sermone qui est De mercede
seruientibus. n Ossa apposuisse.] Vice prouerbij *ὑψι-
παρ*, ossa apponere obducta *ἀγένη δρυμῶν*, ut Hesiodus inquit, id
est, pin-

est, pinguedine candida. o Pinuum incuruatores.] *πιτυο-
αομπας*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit The-
seus, incuruantē pinum. & ex ijs alligatos homines, & in sublime
emissos dilaniantem, &c. eundem *Πιθυόκαμπτεν* vocat lib.
2. verarum histor. p. Mutare consilium.] post rem con-
sulere, unde & *Pindarus* in *Pythijs*, illum appellat *ὀψιτρον*,
quasi serò sapientem. *Hesiod.* in *Theogonia*: *Ἦακ, ἰνκνῖτ, πεπε-
νιτ, ἀεθμῆθεα Ποικίλον ἀφολομῆτιν: ἀμῆτινον τ' ἐπιμῆθεα,*
Prometheum vasum nominans, ac varijs instructum consilijs,
Epimetheum post erratum sapientem.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ
ἐπιστολή.

EPISTOLA
ad Nigrinum.

Λ Ουκίανος Νιγρίνου εὖ
πράττει· ἢ μὲν πα-
ροιμία φησί, γλαῦ-
κα ἄς ἀθλίως ὡς γιλοῖον ὄν,
ἢ τις ἐνὶ κομίσει γλαῦκας,
ὅτι ποικίλ' ἄρ' αὐτοῖς ἔστιν.
ἐγὼ δ' ἂν μὲν δυνάμειν λό-
γων ἐπιδέξασθαι βολόμενός,
ἔπειτα Νιγρίνον γράψας βι-
βλίον ἐπιμνηστικόν, ἀχόμην ἂν ὡς
γιλοῖον, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς
ἐμπορομένην. ἐπεὶ δ' ἐμὸν
νῦν τοι δηλώσω τὴν ἐμὴν
γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν
ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρως
ἐξημμεσθὲς τῶν σῶν λό-
γων.

L Ucianus Nigrino sa-
lutem. ^a Noctuas A-
thenas, inquit prover-
bium: quasi ridiculum sit, si
quis eo noctuas apporret,
quoniam illis ibi abundant.
Ego verò si quidem potesta-
tem ac vim verborum exhi-
bere velim, atque ita Nigrino
scribens, librū mitterē, obno-
xius equidem huic ridiculo
forē. Nunc aut̃ quando solū
sententiam meam declarare
tibi volo, quomodo videlicet
nunc animatus sum, & q̃
non obiter ac leuiter ora-
tione